

Přátelství s Kristem

Starší Erich W. Kopischke, Německo

Druhý rádce v předsednictvu území Evropa

Spasitel se krátce předtím, než dokončil svou pozemskou službu, setkal se svými apoštoly. Věděl, že zanedlouho přinese svůj největší dar celému lidstvu. Věděl, že to bude zahrnovat utrpení v Getsemanech a krutá smrt na kříži. Věděl, že po Jeho utrpení, smrti a vzkříšení budou muset Jeho učedníci pokračovat v naplňování Jeho poslání. Věděl, že nestačí jen poskytnout onen drahocenný dar Usmíření, ale že je stejně tak důležité, aby lidstvo Jeho dar přijalo. A tak se ve svém učení z velké části zaměřoval na to, jak my, Jeho učedníci, můžeme z Jeho daru získat co nejvíce.

Jednou z věcí, kterou Spasitel zdůrazňoval, bylo, že je důležité zůstat Mu nablízku. Řekl: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učinit.“⁴¹

Pak objasnil, jak Mu můžeme zůstat nablízku, když zdůraznil: „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li v vás, což byste koli chtěli, prostě, a stanete se vám. ... Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala v vás, a radost vaše byla plná. Totoť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás. Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své. Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.“⁴²

Kristus nabídl prostý návod, jak můžeme v každodenním životě

získat přístup k požehnáním plynoucím z Usmíření, jež vykonal, a jak se můžeme těšit z Jeho pomoci a přátelství – jednoduše tím, že budeme dělat tři věci: věřit v Něho a v Jeho slova, mít lásku jeden k druhému a dodržovat Jeho přikázání.

Dnes bych rád zdůraznil onen první bod: věřit v Něho a v Jeho slova. Když čelíme osobním zkouškám a život se stává obtížným, opravdu v Něho věříme? Opravdu věříme, že Jeho učení se velmi osobním způsobem týká i nás? On řekl: „Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.“⁴³ Izaiáš nabízí tuto utěšující myšlenku: „Setře Panovník Hospodin slzu s všeliké tváří.“⁴⁴

Josephu M. Scrivenovi (1819–1896) bylo pětadvacet let, byl zamilovaný a měl se ženit. Den před svatbou se jeho snoubenka při tragické nehodě utopila. Joseph se zlomeným srdcem opustil svou rodnou zemi a přeplavil se do Kanady, aby tam začal nový život. A zatímco tam pracoval jako učitel, znovu se zamiloval a zasnoubil s Elizou Rocheovou, příbuznou jedné z jeho studentek.

A opět se Josephovi jeho naděje a sny roztrhaly, když Eliza před svatbou onemocněla a zemřela. Ačkoli se můžeme jen domnívat, jakým zmatkem si v nitru procházel, jeho životní příběh nám ukazuje, že nacházel podporu ve své víře v Boha.

Starší

Erich W. Kopischke

Nikdy se už neoženil, ale po zbytek svého života věnoval veškerý svůj čas, peníze a dokonce i kabát, který právě nosil, aby pomáhal těm, kteří se ocitli v nuzných poměrech. Svůj život zasvětil šíření křesťanské lásky a soucitu, kamkoli šel.

Přibližně v tutéž dobu, kdy zemřela Eliza, Joseph dostal dopis z Irska, ve kterém stálo, že jeho matka onemocněla. Nemohl být s ní, a tak jí napsal utěšující dopis a přiložil k němu jednu ze svých básní nazvanou *Jak skvělým přítelem je nám Ježíš*.

Jak skvělým přítelem je nám Ježíš

*Jak skvělým přítelem je nám Ježíš,
jenž na sebe bere všechny naše
hříchy i bolesti!*

*Jak úžasné je moci odevzdat své
trápení Bohu v modlitbě!*

*Jak často se ochuzujeme o pokoj a
zbytečně trpíme,
protože své trápení neodevzdáváme
Bohu v modlitbě!*

*Čelíme zkouškám a pokušení? Je
někde kolem nás trápení?*

*Kéž nás to nikdy neodradí –
předejte to Pánu v modlitbě.*

*Najdeme snad přítele, který by
s námi tak věrně soucítil?*

*Ježíš zná každou naši slabost –
předejte to Pánu v modlitbě.*

*Jsmo slabí a obtíženi a trápí nás
mnoho starostí!*

Drahý náš Spasitel je nám útočištěm, předejte to Pánu v modlitbě. Přátelé vámi pohrdají a opouštějí vás? Předejte to Pánu v modlitbě! V náruč svou vás uchopí a ochrání, útěchu u Něj najdete.

Požehnaný Spasiteli, slíbil jsi, že veškeré břímě naše poneseš.

Kéž Ti, Pane, vše vždy odevzdáme ve vroucí modlitbě!

A až v slávě povstaneme, nebude již nutné uchýlovat se k modlitbě,

tam s nadšením a v nekonečném uctívání chválit budeme jméno Tvé.

Modlím se o to, abychom během tohoto velikonočního období mohli nanejvýš osobně poznat, že Ježíš Kristus je náš přítel, který je připraven nás utěšit, pomoci nám a uzdravit nás, pokud jen budeme věřit v Něho a v Jeho slova. ■

POZNÁMKY

1. Jan 15:5.
2. Jan 15:7, 11–14.
3. Jan 14:1.
4. Izaiáš 25:8.

POSELSTVÍ PŘEDSEDNICTVA KŮLU

Ohlížíme se zpět, abychom jasně viděli, co je před námi

President Roman Čadeni

Druhý rádce v předsednictvu kůlu Praha

President Roman Čadeni

V tomto velikonočním měsíci si připomínáme jedny z nejkrásnějších, ale i nejdůležitějších svátků v roce. Pro mnoho lidí jsou to svátky jara – oslava nového života se všemi krásnými lidovými zvyky a tradicemi. Židé slaví tento svátek po osm dní a připomínají si vyjití z otroctví a cestu ke svobodě. Celý křesťanský svět se pak soustředí na ústřední postavu a události společné víry – Ukřižování a smrt Ježíše Krista, Jeho slavné Vzkříšení a nanebevstoupení, oběť vedoucí k možnosti Usmíření a spasení pro každou živou duši.

Členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů ví ještě o jedné důležité události, která se udála

přesně před dvěma sty lety. Tehdy ani ne 15letý mladý muž Joseph Smith upřímně hledal odpovědi na své otázky ohledně pravdy a správnosti církve a odpovědi na toto bezelstné volání bylo slavné zjevení Boha a Ježíše Krista, které započalo novou dispensaci znovuzřízení Pánovy Církve na zemi. Silnou připomínkou tohoto výročí je jistě dubnová generální konference, která je mimořádná.

V naší zemi slavíme letos ještě jedno kulaté výročí. Před 30 lety registrovala nová vláda Československé republiky, v čele s premiérem Petrem Pithartem, krátce po svém ustanovení, usnesením č. 51.2 ze dne 21. 2. 1990 a s účinností

od 1. 3. 1990, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů jako státem uznanou církev, a ta mohla v naší zemi začít oficiálně působit. Došlo tak k naplnění touhy a modliteb věrných členů a také slov zasvěcujících modliteb na Kněží hoře, které byly proneseny v roce 1929 apoštolem Johnem A. Widtsoem a 6. února 1990 apoštolem Russellem M. Nelsonem.

Letošní rok je tedy plný připomínek a oslav, ale mnohem důležitější než oslavování jsou přání našeho srdce a touhy, které proměníme v činy.

Žijeme v době, kdy se musíme rozhodovat mezi tím, co je správné, a tím, co je snadné.

V písmech se dočítáme, že máme připravovat „cestu Páně pro jeho druhý příchod“.¹ Nevíme, kdy se to stane, ale můžeme vidět znamení, která jsou prorokována a která poznáme, budeme-li studovat pečlivě písmo.²

Pán řekl: „Neboť viz, vpravdě, vpravdě, pravím tobě, čas bude brzy na dosah, kdy přijdu v oblaku s mocí a velikou slávou.“³ A také: „Pravím tobě, já přijdu rychle.“⁴

Tato slova Spasitel pronesl před 190 lety a my si můžeme říci, že když po 190 letech ono „brzy“ a „rychle“ nenastalo, můžeme klidně čekat dalších 190 let, a máme tudíž dostatek času a nic nás nenutí k většímu úsilí v práci na sobě samých a na díle Božím. Spíše bych se klonil k jinému postoji. Jestliže toto pronesl Pán v roce 1830, musí být toto sdělení o mnoho aktuálnější a naléhavější v roce 2020.

Ve spoustě českých pohádek je symbolizováno zlo peklem s čerty, kteří se pokoušejí nějakým způsobem zmařit úsilí spravedlivých hrdinů. Je tomu

tak i ve skutečnosti, protože Lucifer se jednoho dne rozhodl, že zvýší úroveň svých zlých skutků. Svolal si přednosty svých odborů a generální štáb pekelného oddělení propagandy a reklamy, aby vymysleli nové kampaně pokušení a nástrah zaměřené na lidi, stejně jako nové způsoby, jak v nich zahubit smysl života. „Řekneme jim, že Bůh neexistuje,“ navrhl jeden z čertů. Satan zasupěl: „Chtěl bych něco méně přirozeného.“ „Řekneme jim, že žádný z jejich skutků nemá další důsledky,“ radil další. Satan zavrtěl hlavou: „To už si myslí sami.“ Třetí navrhl: „Řekneme jim, že se tolik vzdálili od správné cesty, že se jim už nikdy nepodaří vrátit se zpět, protože lidé nejsou schopní se změnit.“ Satan vybuchl: „Už se stalo...“ Pak si vzal slovo nejstarší a nejprohnanější čert: „Necháme je prostě uvěřit, že mají hodně, hodně, hodně času...“ A Lucifer, ďábelsky spokojený, se pousmál: „Ano, to je správný nápad!“

A od té doby tak činí a my si myslíme, že máme hodně času. Co je správné, hodláme udělat až zítra, až dostudujeme, až budeme mít děti větší, až nebudeme mít zaměstnání, které nás tak vytěžuje, až budeme zdravější, až budeme v důchodu, až... A ono „až“ znamená nikdy.

Svědčím vám o tom, že odkládání důležitých a správných věcí stále před sebe nevede k radosti, k sebeúctě a ke štěstí plynoucímu z plnohodnotného života.

Rád bych nás všechny vyzval, aby tento rok byl rokem osobní retrospekce a stanovení osobních hodnotných vizí a milníků, které k ní povedou.

Musíme začít hned. Prohlubme studium písem a umocněme své

znalosti evangelia Ježíše Krista. Věnujme se oborům, které nás zajímají – technických, humanitním nebo uměleckým. Skrže modlitbu volejme o inspiraci a vedení v našem životě správným směrem. Navštěvujme chrám co nejčastěji a pracujme na rodinné historii. Usilujme o misionářské okamžiky. Služme v Pánově Církvi oddaně a věrně. Budme každý den lepší a věrnější Bohu.

Již výše zmiňovaný apoštol Widtsoe řekl v roce 1952: „Dospěl jsem k tomu, že asi ten největší zázrak v evangeliu Pána Ježíše Krista je proměna, ke které dochází v muži nebo

ženě, kteří s vírou přijímají pravdu evangelia a kteří v ní pak žijí. ... Když přicházejí nové a větší pravdy, když se porozumění těmto pravdám prohlubuje díky tomu, že je přijímáme a žijeme podle nich, proměňujeme se z obyčejných lidí v lidi, kteří mají novou moc a možnosti.“⁴⁵

Kéž se my všichni, kdo čteme tato slova, staneme těmi neobyčejnými lidmi majícími novou moc a možnosti. ■

POZNÁMKY

1. NaS 34:6; zvýraznění přidáno.
2. NaS 45:39; zvýraznění přidáno.
3. NaS 34:7; zvýraznění přidáno.
4. NaS 34:12; zvýraznění přidáno.
5. Conference Report, Apr. 1952, zvýraznění přidáno.

Z HISTORIE CÍRKVE V NAŠÍ ZEMI

Díl 6.: Období okupace Sovětskou armádou a misionářská činnost členů

Gád Vojkůvka

Člen vysoké rady a historik křtu Praha

Pražské jaro a okupace

Od roku 1962 jsme se podíleli na veřejných přednáškách „O duševním klidu“ a v rámci tělesné výchovy jsme začali pořádat kurzy jógy. Členové se nadále scházeli jen v malých skupinkách v bytech v Brně, Praze a Tachově.

V roce 1968 nastalo tzv. Pražské jaro. Byl sesazen prezident země, a noví vedoucí Komunistické strany dokonce sami vyhlásili program svobody projevu, tisku, cestování, svobody shromažďování a náboženské svobody a také změny v ekonomice. Byla zrušena cenzura. Opět se objevila naděje na obnovení misie.

To ovšem netrvalo dlouho. Dne 21. srpna 1968 vtrhla vojska SSSR a dalších čtyř zemí na naše území a nastala doba okupace. Došlo ke změně vedení země, všechny reformy byly zastaveny a naděje na náboženskou svobodu a na legalizaci Církve se opět rozplynuly.

Nebylo divu, že dokonce i mnozí věrní členové se silnou vírou zcela ztratili naději a víru ve změnu k lepšímu a v to, že Bůh je mocnější než armády, a v krátkém období otevřených hranic (do dubna 1969) se desítky z nich raději vystěhovaly. Jen z Brna to bylo 19 lidí, včetně presidenta odbočky Doc. Čenka Vrby a jeho rodiny.

V té době jsme se scházeli jen v rodinách. Noví členové byli jen z rodin nebo z řad spoluzaměstnanců. V rámci tělesné výchovy jsme konali kurzy jógy. Abychom aspoň částečně naplňovali naše poslání, doplňovali jsme cvičení hodinou výuky tzv. „duševní jógy“, kde jsme vyučovali zásadám etiky, sebevýchovy, sebeovládání, zásadě stálého růstu, sebezdokonalování a vzdělávání se a dalším zásadám, kterým učí Církev.

Letní tábory

Od roku 1970 jsme začali konat letní tábory, kterých se účastnili ti nejzvědavější z kurzů, kde jsme mohli mluvit otevřeněji a intenzivněji. Vstávali jsme ve 4 hodiny ráno a končili v 10 večer. Kromě dvou hodin cvičení ráno a večer jsme zbytek času věnovali přednáškám a dotazům.

Na odpoledních procházkách jsme malým skupinkám odhalovali a vysvětlovali písmo. Používali jsme také náměty z některých starších příruček Církvě pro mládež. Den jsme začínali a končili vždy modlitbou, modlili jsme se před jídlem, a někteří ateisté se tam modlili dokonce poprvé

v životě a vyznávali, že „chtějí jít touto cestou, přestože byli celý život proti tomu“. Učili jsme „křesťanskou jógu“. Porovnávali jsme nauky Východu s naukami Bible a ukazovali jsme její vyšší úroveň, účelnost a smysl.

Probírali jsme stvoření světa i Desatero a Slovo moudrosti, lidé si zapisovali *Krédo* presidenta George Alberta Smitha, *Desatero pravidel štěstí* od presidenta Davida O. McKaye, krátké výzvy presidenta Spencera W. Kimballa („Udělej to“, „Otevřete okna“, „Prodlužte krok“ atp.) a důležité výroky Josepha Smitha nebo citáty z Knihy Mormonovy a Nauky a smluv i ostatních písem. Loučili jsme se vždy s písní „Bůh buď s vámi, než se sejdem zas“. Přesto jsme v této fázi ještě neřekli nic o jménu Církvě. Každý rok se během šesti týdnů prázdnin zúčastnilo táborů 400 až 500 lidí, převážně studentů vysokých škol, ale i celých rodin. Vedli jsme je sice k pokání, ale neměli jsme pověření připravovat je ke křtu.

Ovšem ani tábory se neobešly bez problémů. Jednou byli naši cvičenci, kteří vyšli brzo ráno, odříznuti od ostatních vojáky Sovětské armády, kteří tam měli cvičení. Jindy nám

zakázali tábor s tím, že se v těch místech – chráněné krajinné oblasti – nesmějí stavět stany (ve kterých většina účastníků nocovala, i když asi polovina z nich spávala ve stodolách na seně). Hned jsme si našli jiné místo – ještě vhodnější, ale tam jednou obklíčila náš tábor vojska Ministerstva vnitra, a tábor jsme museli ukončit, údajně z důvodu „nebezpečí epidemie žloutenky“. Další rok jsme si pronajali budovu úřadu vedení obce – místního národního výboru v Radňovicích, a od té doby jsme měli pokoj, protože ti, kteří by nás mohli a měli hlídat a pronásledovat, nás potřebovali – byli jsme pro ně finančním přínosem. Nikdy jsme ale nepocítovali strach a vždy jsme začali znovu. Byli jsme pod Boží ochranou a nikomu z nás se v té době nic nestalo. Věděli jsme, že to, co děláme, je správné. A víra s modlitbou vykonala své.

Křty nových členů

Teprve v roce 1975, kdy byl vytvořen Československý misijní okrsek, byly obnoveny odbočky v Praze (v bytě Šnederflerů), v Brně (u Vojkůvků) a později i v Plzni,

Otakar Vojkůvka a Olga Kovářová s mnoha studenty ze svých křesťanských tříd jógy

v Uherském Hradišti (u Kovářů) a v Jičíně (u Podlipných). Jako vedoucí odboček jsme dostali kněžská pověření a začali jsme cílevědomě konat přímé přípravy ke křtům.

Ti účastníci, kteří projeví největší zájem o duchovní poznání, byli po táborech pozváni k nám domů, na tzv. „Školu moudrostí“, která se konala každý měsíc za účasti asi 25 lidí z celé republiky. Když jsme teprve tam soukromě některým vybraným jednotlivcům řekli o Církvi, měli hned ochotu připravovat se na křest a skoro všichni byli pokřtěni. Měli jsme jejich důvěru, protože věděli, že jsme je už po několik let učili jen dobrým věcem. A mnohé nauky – citáty církevních autorit – už důvěrně znali. Do roku 1982 bylo provedeno jen 7 křtů, ale v dalších letech, až do roku 1989, bylo ročně prováděno kolem dvaceti křtů, a to díky víře, píli a horlivosti členů v misionářské činnosti. V roce 1984 pro nás nechali vytisknout a obtížně přes hranice dovezli prezident Ed Morrell a Johann Wondra Knihu Mormonovu v kapesním formátu. Slíbili jsme, že za každou dovezenou knihu bude proveden jeden křest, a slib jsme dodrželi! Noví členové měli před křtem většinou přečtenou celou Knihu Mormonovu, Drahocennou perlu i Bibli. Při přípravě jsme používali příručku pro misionáře, kterou jsem si přivezl ze Švýcarska v roce 1967 a rozmnožil v češtině. Později byly pro nás vytištěny i knihy *Články víry, Zpěvník náboženských písní a Zásady evangelia*.

Přestože od roku 1950 se nejméně 31 členů vystěhovalo do ciziny a přes 50 zemřelo, když se v roce 1990 vrátili misionáři, bylo u nás více členů než před jejich odchodem. Byly vytvořeny

i nové církevní odbočky v poměrně malých městech. Dnes jsou z nich sbory v Uherském Hradišti a v Jičíně – ve městech, kde nikdy v minulosti misionáři nepůsobili. V dalších městech, kde se konaly kurzy nebo kde žili naši žáci, vznikaly skupinky členů a později odbočky (Jihlava, Třebíč, Frýdek, Ostrava, Mladá Boleslav, Hradec Králové). 83 % nových členů bylo z řad vysokoškolských studentů.

Hlavními motta a hybateli úspěšnosti misionářské práce, které pohnuly nově pokřtěné k aktivní spolupráci, se stala hesla tehdejšího prezidenta Církve Spencera W. Kimballa: „Zázraku předchází víra“, „Prodlužte krok“ a „Udělej to“; výzva prezidenta Davida O. McKaye: „Každý člen misionářem“; zásada G. M. Vojkůvky: „Neznám nic krásnějšího než bojovat, když vše se zdá ztraceno“; a konstatování Otakara K. Vojkůvky: „Jestliže misionáři nesmějí do naší země vstoupit, musí se tu narodit!“

Tyto postoje, hesla a zásady spolu s vírou v Boha zázraků a naukami písem a proroků, že „lidé jsou, aby měli radost“, nás motivovaly a ochraňovaly před jakýmkoli strachem a nebezpečím.

Slib prezidenta Monsona

Velmi nás posílily návštěvy generálních autorit Církve: Boyda K. Packera (1980), Russella M. Nelsona (1984 a 1990), Josepha B. Wirthlina (1986), Thomase S. Monsona (1986), generální presidentky Pomocného sdružení Barbary Winderové a několika členů z kvor Sedmdesáti. V paměti mi utkvěla věta z Bible citovaná starším Hansem B. Ringgerem: „Mé cesty nejsou vaše cesty, mé myšlení není vaše myšlení,“ která posílila naši víru

a jistotu, že děláme správnou věc. President Thomas S. Monson při své návštěvě prorokoval změny i rozpad Sovětského bloku a obnovení Církve u nás a poznamenal: „Budete říkat, že jste byli při tom“ [když to říkal].

V roce 1988 se vedení Československého okrsku a členové společně rozhodli, že se budou každou třetí neděli v měsíci postit a modlit o povolání činnosti Církve u nás. A bylo to účinné! Připravil jsem tehdy potřebné podklady pro jednání s úřady: „Oznámení o vytvoření Přípravného a ustavujícího výboru CJKSPD v ČSSR“, „Návrh Stanov CJKSPD v ČSSR“, „Žádost o státní souhlas ustavit v ČSSR Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů a zahájit její činnost“ a další. Předsednictvo Čs. okrsku, bratři Jiří Šnederfler, Radovan Čaněk a Jaromír Holcman, pak tyto podklady předali 17. května 1989 Ministerstvu vnitra.

V listopadu 1989 nastala Sametová revoluce a už v prosinci jsme měli shromáždění ve veřejných budovách. Dne 6. února 1990 přijel starší Russell M. Nelson a na Kněží hoře nad Karlštejnem znovuzasvětil naši zemi pro hlásání obnoveného evangelia. Dne 21. února vydala Česká vláda „Usnesení o povolení činnosti náboženské společnosti Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů v ČR“, s účinností od 1. března 1990. A tak po skoro čtyřicetileté přestávce byla Církev oficiálně uznána státem.

Mladí členové z Brna a Uherského Hradiště pak jezdili osm víkendů do Badenu u Vídně, učit prvních šest misionářů česky. A ti přijeli už 22. 5. 1990.

V červenci 1990 přijel prezident Gordon B. Hinckley, aby měl v Brně

v hotelu International jediné shromáždění u nás za účasti 217 přítomných členů Církve a jejich přátel z táborů jógy.

Dne 1. července 1990 přijel také nový president misie a bývalý

misionář Richard Winder s manželkou Barbarou, dřívější generální presidentkou Pomocného sdružení. Začala se psát nová kapitola dějin Církve ve svobodném Československu. ■

moc má služba – zejména ta, která se netýká organizovaných projektů služby. Mnohokrát jsme si při pohledu na jedno schodiště v Trenčíně říkali, jak je zarostlé. Rozhodli jsme se ho vyčistit tak, že ostříháme přerostlé rostlinstvo, vytrháme plevel a odmeteme z něj prach a suť. Zatímco jsme na tom pracovali, zastavovali se u nás mnozí lidé, aby nám poděkovali. Někteří z nich nám nabízeli pomoc. Víím, že když jsme ve službě svých bližních, jsme ve službě svého Boha. Víím také, že náš příklad služby a křesťanské lásky k druhým bude zářit a že si toho lidé všimnou.“

Misionáři se zpočátku službě veřejnosti věnují proto, že je o to žádá misijní kancelář. Brzy si však uvědomí, že je to baví. Dává jim to možnost trávit čas venku fyzickou prací, dělat něco vlastníma rukama. Těší je na tom i zvláštní radost, která pramení z toho, že člověk někomu pomůže, usnadní někomu život a najde si nové přátele. Začínají se řídit příkladem Ježíše Krista. Začínají zjišťovat, že práce zaměřená na pomoc druhým je práce, která je naplněna radostí a která je snadná.

Naše služba veřejnosti

President Jacob G. Gehring

President České/Slovenské misie

Misionáři v České/Slovenské misii Církve nacházejí novou radost a vztah k městům, kde slouží, díky tomu, že věnují svůj čas nad rámec kázání evangelia také přínosné službě veřejnosti.

Každý týden tráví několik hodin tím, že slouží lidem okolo sebe. Tato služba představuje ve srovnání s dřívějšími činnostmi, které se zaměřovaly zejména na výuku angličtiny, významný nárůst takto zaměřeného úsilí. Misionáři v rámci ní doposud například venčili psy z útulků, čistili stáje na farmě, vytrhávali plevel, myli nádoby ve vývažovně polévek pro chudé, sbírali odpadky, pomáhali

se stěhováním, pracovali jako dobrovolníci v domovech důchodců a v potravinových bankách, dělali se o své talenty v oblasti hudby v období Vánoc a plnili desítky dalších úkolů.

Zjistili, že služba je důležitou součástí života misionáře, neboť je důležitou součástí lidského života. Všichni čas od času potřebujeme pomoc. Mladí starší a sestry si službu veřejnosti oblíbili jako jednu z možností, jak se seznámit s lidmi tam, kde jako misionáři působí, a jak lépe porozumět jejich potřebám.

Starší Joshua Hard, který slouží na Slovensku, popisuje nedávné úsilí o zkrášlení oblasti, kde učí: „Chtěli jsme se s druhými podělit o to, jakou

Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým.

Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké. (Mat. 11:28–30)

Evangelium nám slibuje, že ti, kteří budou pomáhat druhým a řídit se příkladem našeho Spasitele Ježíše Krista, sami naleznou odpočinutí. Misionáři z České/Slovenské misie

zjistili, že služba veřejnosti není jen skvělou možností, jak se spřátelit s druhými, ale také skvělým způsobem, jak si navzdory obtížím, které pramení z nutnosti mluvit cizím jazykem a pobývat daleko od domova, udržovat radostný a emocionálně zdravý přístup.

Tato služba je jejich odpovědí na Spasitelovu výzvu, abychom pomáhali slabým, pozdvihovali ruce, které jsou skleslé, a posilovali kolena zemdlená (viz NaS 81:5). ■

Jelikož zájem o využití chrámové ubytovny během českých chrámových týdnů obvykle převyšuje kapacitu ubytovny, velmi oceníme vaši pomoc v podobě zodpovědného přístupu – pokud jste přihlášení, ale nakonec nebudete moci přijet, odhlaste se prosím (aplikace pro přihlášení slouží i pro odhlášení). Díky tomu umožníte využít ubytovnu těm, kteří jsou ve frontě náhradníků.

Pokud přihlašujete více lidí najednou (například svou rodinu nebo skupinu členů ze sboru/odbočky), je nutné v přihlášce vyplnit údaje pro všechny přihlašované osoby – nejen pro toho, kdo přihlášku vyplňuje.

Vzhledem k tomu, že během českých chrámových týdnů organizují naši křloví vedoucí jak ubytování v chrámové ubytovně, tak i samotnou práci v chrámu (rozvrh jednotlivých obřadů, který se liší od běžného provozu chrámu mimo naše chrámové týdny, rozpis služeb chrámových pracovníků atd.), prosíme členy kůlu, kteří chtějí během českých chrámových týdnů navštívit chrám, aby se přihlásili i tehdy, pokud přijedou jen na jeden den a nehodlají využít chrámovou ubytovnu. Tím velmi napomůžete hladké organizaci práce v chrámu a pomůžete předejít zmatkům a nepříjemným nedorozuměním po příjezdu do chrámu.

Jsme vděční všem, kteří se podílejí na organizaci a hladkém průběhu našich chrámových týdnů, a také vám všem, kteří navštěvujete dům Páně a vykonáváte posvátnou práci na spasení za své zesnulé předky. Těšíme se na shledanou v chrámu – ať již během našich chrámových týdnů, nebo i kdykoli jindy! ■

Nové přihlašování na chrámové týdny

Na začátku tohoto roku zavedlo předsednictvo kůlu nový způsob přihlašování na chrámové týdny vyhrazené pro kůl Praha a okrsek Bratislava v chrámu Freiberg. Členové a rodiny se nyní přihlašují výhradně přes internet, a to na stránkách www.kulpraha.cz/chram. Jednou z výhod nové přihlašovací aplikace je mimo jiné to, že členové při

vyplňování přihlášky vidí aktuální obsazenost ubytovny pro jednotlivé dny chrámového týdne, a mohou si tak lépe naplánovat svůj pobyt v chrámu. Pokud se přihlásíte na dny, kdy je již ubytovna obsazená, budete zařazeni na seznam náhradníků, a v případě, že se uvolní místo, o tom budete informováni e-mailem. Doporučujeme proto přihlašovat se včas, spíše než

těsně před termínem uzávěrky přihlášek. Jednotlivé chrámové týdny najdete v kalendáři kůlu na stránkách www.kulpraha.cz a uzávěrka přihlášek bývá vždy pět týdnů před začátkem chrámového týdne.

Starší Michal Janoušek

Alpská misie – německy mluvící

Misie je velice zajímavé místo. Nemusím se starat o své známky, nemusím se starat ani o to, jestli budu mít dost peněz. Mám zajištěnou střechu nad hlavou a všechny nezbytné věci k přežití. Nemusím se starat o studium, práci a další věci. Nejsem rozptylován „světem“ a tím, co se v něm děje.

Díky tomu mám nenahraditelnou možnost zaměřit se na evangelium Ježíše Krista a na duchovní záležitosti. Je pozoruhodné, jak se mi změnila perspektiva života, co je důležité, a jak se změnil způsob, jak využívám svůj

čas. Určitě je to pro misionáře mnohem jednodušší, protože hodně věcí je jednoduše nepovoleno. Ale čím víc nad tím uvažuji, tím víc si uvědomuji, že i tak je to moje vlastní rozhodnutí. Příkázání, která máme, jsou pro naše dobro, a je to vždycky naše svobodná volba, jestli se je rozhodneme následovat. Ale následování příkázání není konečný cíl. Ta jsou jenom prostředkem k tomu, abychom se stali více takovými, jako je Kristus. Je to o mém vlastním rozhodnutí stát se učedníkem Ježíše Krista a zasvětit Mu svůj čas.

Jsem moc vděčný za mého Nebeského Otce a za možnost být tady. Jsem vděčný za oběť Ježíše Krista a za to, že má cesta nekončí smrtí. Jsem vděčný za mou rodinu a za

všechno, co jsem se od nich naučil a co mi dali. A vydávám svědectví, že Bůh žije a že miluje každého z nás. ■

Misionáři z kůlu Praha

V současné době slouží na misii na plný úvazek 12 členů našeho kůlu. A dalších několik se na misii připravuje.

Sbor Brno:

Starší Daniel Čaňo: září 2018 – září 2020, Utažská misie Salt Lake City
Sestra Anya Saunders: listopad 2018 – červen 2020, Misie Bulharsko/střední Euroasie

Sbor Hradec Králové:

Starší Matěj Pražák: listopad 2018 – listopad 2020, Alpská misie – německy mluvící
Starší Vojtěch Novotný: srpen 2018 – srpen 2020, Anglická misie Manchester
Sestra Alexandra Kotlandová: prosinec 2019 – červen 2021, Utažská misie Salt Lake City – Chránové náměstí

Sbor Plzeň:

Sestra Gabriela Melcrová: březen 2019 – září 2020, Skotsko/Irská misie

Sbor Praha:

Starší Bryson Šedivý: září 2018 – září 2020, Beninská misie Cotonou
Sestra Helena Duštírová: únor 2019 – červenec 2020, Anglická misie Londýn

Odbočka Třebíč:

Starší Jiří Pohořelický: říjen 2018 – říjen 2020, Anglická misie Manchester
Sestra Markéta Kutilová: srpen 2019 – únor 2021, Kanadská misie Calgary
Sestra Tereza Kutilová: srpen 2019 – únor 2021, Kalifornská misie Anaheim

Sbor Uherské Hradiště:

Starší Michal Janoušek: červenec 2018 – červen 2020, Alpská misie – německy mluvící ■

Redakce Místní přílohy

Viděli byste v Místní příloze Liahony rádi nějakou konkrétní rubriku nebo článek? Chtěli byste sami přispět nějakým příběhem, zprávou či užitečnou informací? Napište nám o tom!

E-mail do redakce:

redakceCZ@ChurchofJesusChrist.org

Šéfredaktorka: Marie Anna Fejtová

Místní příloha vychází v české Liahoně v lednu, dubnu, červenci a říjnu. ■